

til at forsøge paa ved et raskt Greb i Lykkens Pose at bringe sig ud af sin Forlegenhed.

... Han sank nu hen i en fuldstændig Sløvhedstilstand. Uden selv at vide det, tømte han Glas efter Glas og faldt til sidst med aaben Mund tilbage paa Stolen, hvor han først vaagnede, da den lille Købmand Villing lagde Haanden paa hans Skulder og sagde:

„Kom nu, Aggerbølle . . . Klokken er fem!“

IX.

Da Skolelærer Mortensen laa hjemme i sin bløde Dunseng, foldede han Hænderne over Dynen og bad sit Fadervor. Ved Siden af ham laa hans Kone og vendte sin store, tunge Krop i Halvsøvne, saa Sengebunden knagede under hende.

Endelig blev hun saa vaagen, at hun med snøvlende Stemme kunde sige:

„Vandt du noget, Mortensen?“

Mortensen bad uforstyrret sit Fadervor til Ende og svarede derpaa:

„Tolv Kroner, min Bedste!“ — hvorpaa han mildt og fredeligt slumrede ind.